

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Brândușa Vrânceanu

Ilustrații de: Ovidiu Gliga

MAICA MILOSTIVIRII

Viața Maicii Domnului, pentru mari și mici

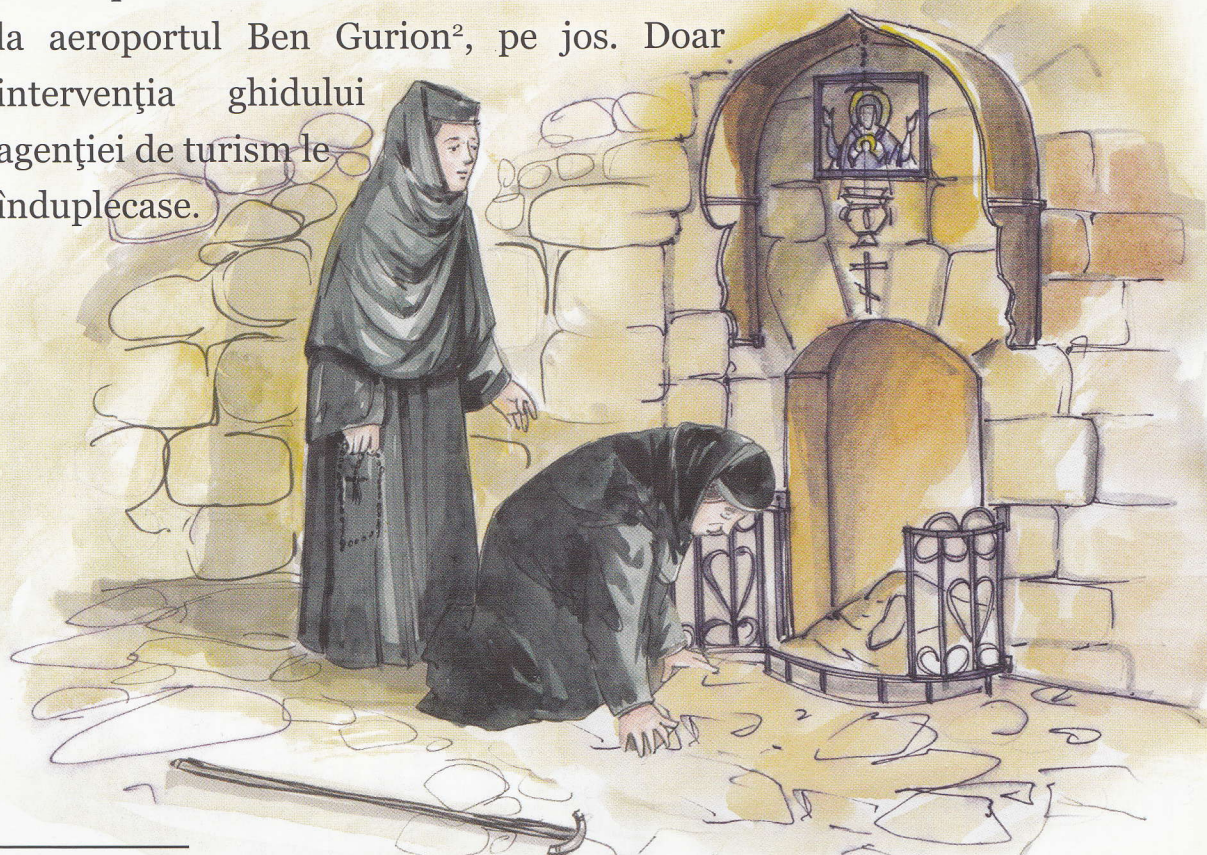

Timișoara 2017

— **S**ă-i spună careva că trebuie să plecăm...
Autocarul așteaptă. Întârziem.

Maicile se îndemnară din priviri una pe cealaltă, fără să se îndure, totuși, să treacă la fapte. În cele din urmă, cea mai tânără dintre ele, Teodora, se apropie cu pași mici de bătrâna lor stareță. Aceasta, îngenuncheată lângă zidul bisericii, își așezase fruntea pe piatra străjuită de flacăra nestinsă a candeliei de sub icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Era piatra ce păstra încă urma de pas a Maicii Domnului. Se spune că urcase dealul în fugă, când Fiul ei Se înălța la ceruri, și se suise pe bolovanul acela, ca să Îl mai poată vedea o dată.

Ceilalți pelerini coborâseră deja la autocar. Dar bătrâna stareță stătea de mai bine de jumătate de ceas acolo, fără să se miște. Și era în nemișcarea ei atâta lămurit ecou de rugăciune, încât monahiile n-ar fi îndrăznit s-o întrerupă nici de-ar fi fost să străbată drumul de la Muntele Măslinilor¹ la aeroportul Ben Gurion², pe jos. Doar intervenția ghidului agenției de turism le înduplecase.

1 Muntele Măslinilor – numit și Muntele Eleon – este un munte la est de Orașul Vechi al Ierusalimului.

2 Ben Gurion – aeroportul internațional din Tel Aviv

– Maică Raisa... iertați... e timpul...

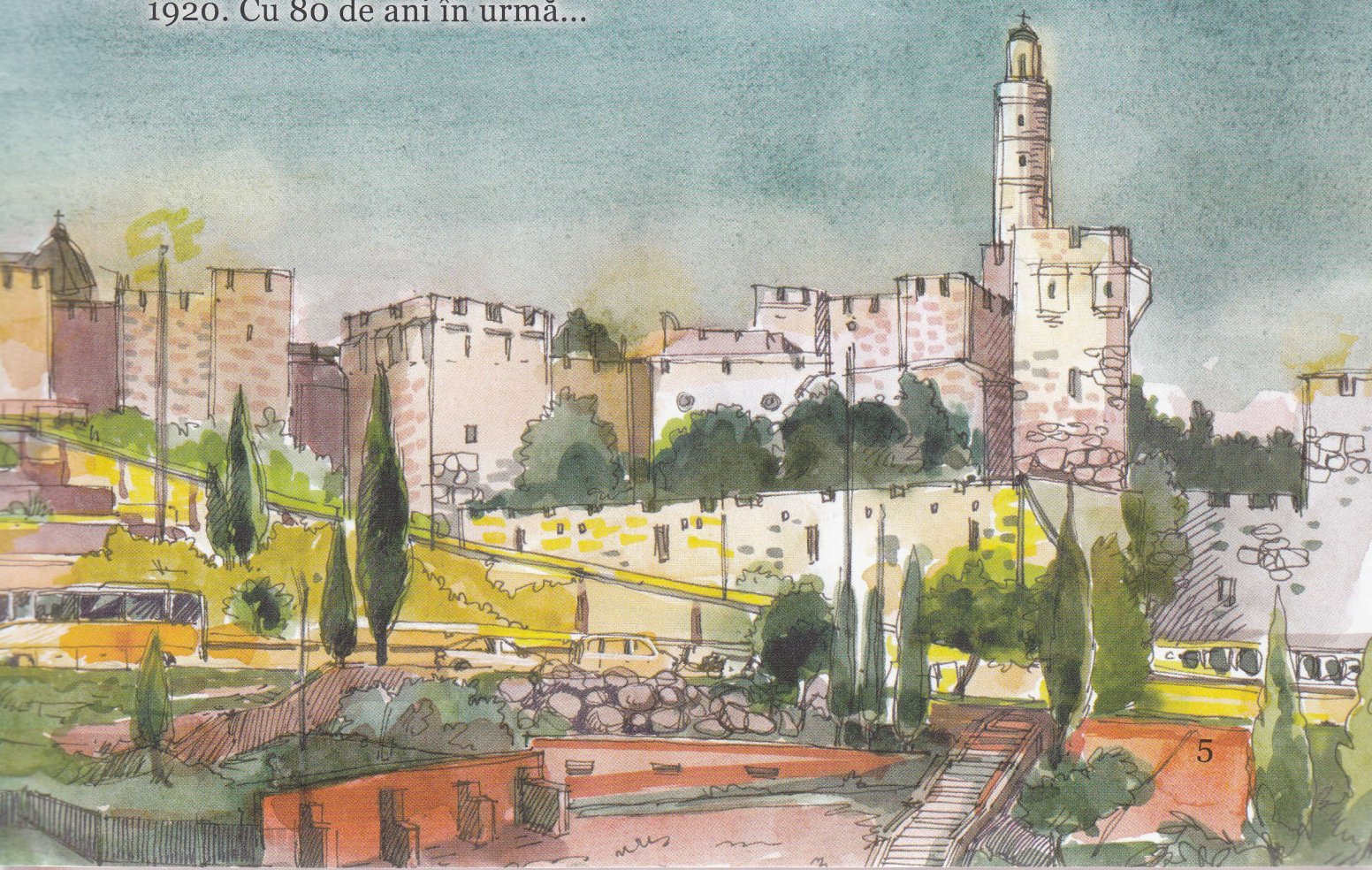
Atingerea Teodorei pe umărul stareței fusese ușoară ca adierea vântului, dar Maica o simțise. Tresări și se ridică, realizând că era așteptată.

– Să mă iertați! Nu mi-am dat seama... – Vocea îi era înecată în lacrimi, dar ochii, înstelați de lumină. – De 80 de ani mă rog s-ajung aici...

– Pe noi să ne iertați, Maică! – interveni ghidul, înduioșat. Dacă am putea amâna avionul...

– Nu, nu, e suficient, e foarte bine! Vă mulțumesc!

Și, rezemată de brațul Teodorei, Maica Stareță coborî încet muntele, spre autocarul care îi aștepta în vale. După ce își văzu toți pasagerii pe scaune, șoferul apăsă pe butonul de închidere automată a ușilor. Privi, în mod reflex și profesionist, ceasul de bord. Acesta arăta data și ora: luni, 6 martie 2000, 18:45h. Cu mișcări de felină adormită, imensul automobil părăsi parcare și se înscrie, în scurtă vreme, pe șoseaua care ducea de la Ierusalim la Tel-Aviv. Soarele apusese de vreo oră și întunericul cucerea, puțin câte puțin, împrejurimile. Luminițele scânteietoare și abia ghicite pe lângă care treceau, îi amintiră Stareței de alte tremurânde lumini, de altă noapte. O noapte de august a anului 1920. Cu 80 de ani în urmă...

S cârțaitul roților căruței răsuna în urechile Radei ca un plâns stins. Plânsul femeilor, în cimitirul satului, când tămâiau mormintele celor căzuți în război³. Mama nu plângea, când tămâia mormântul tatii. Odată, o trăsese de mânecă și o întrebase: „Mama, tu de ce nu-l plângi pe tata? Nu l-ai iubit?” Ochii mamei prinseseră să ardă mai tare decât cărbunii din cățuia⁴ pe care o ținea în mâini. „Pe taică-tău l-am iubit mai mult decât îmi iubesc viața, puiul meu...” Apoi tăcuse, iar buzele ei, parcă arse de sete, de fapt arse de boală, continuaseră să se miște ușor, în ritmul rugăciunilor pe care le șoptea, tămâind. Din când în când tușea, din adâncul pieptului.

La câteva săptămâni, tămâiasă și ea un mormânt, cel al mamei. În mânuțele mici, cățuia tremura așa de tare, încât Părintele Dumitru, aflat lângă ea, îngenunchease și, cuprinzând-o cu brațul, o ajutase să își ducă treaba la bun sfârșit. Apoi, o sărutase pe frunte : „Plângi, Rada, nu e o nici o rușine să plângi... ești prea mică să ții o tristețe ca asta în tine!” Dar ea nu putuse nici lăcrima, barem⁵. Și înțelesese atunci de ce nu-l plângea mama pe tata. De-atâta durere, inima toată era un bocet mut. Numai că nu putea să iasă ...

Pentru că nu mai avea pe nimeni pe lume, nici o rudă, tot Părintele se îngrijise să-i facă un rost, să nu rămână pe drumuri. Bordeii în care locuiseră mama și ea îi era singura avere, dar și el mai avea puțin și se prăbușea. Părintele venise,

3 Este vorba de Primul Război Mondial (1914 – 1918)

4 Cățuie - Vas de metal sau de pământ, cu coadă și cu găurele în pereți, în care se pun cărbuni și peste ei tămâie sau alte aromate, pentru tămâiere

5 Barem - măcar

într-o dimineață, la tușa Floarea, vecina lor, cea care o îngrijea în rând cu copiii ei, de când plecase mama... Văzându-l, tușa își strânsese copiii pe lângă ea, cum face cloșca cu puii, și ieșise-n ogradă, lăsând-o numai pe Rada cu preotul. Știa că aveau de vorbit.

– Rada, știi ce-i acela un orfelinat? – o întrebase Părintele, cu blândețe.

Făcuse semn din cap că nu, cu teamă. Nu teamă de preot, căci îl iubea, ci teamă de cuvântul acela necunoscut și atât de complicat pentru urechile ei de copil de 7 ani.

– Ei bine, un orfelinat e o casă pentru copiii rămași singurei, așa, ca tine.

– Da' eu am o casă, acolo, peste gard. Și nu sunt singură, sunt cu Tușa Floarea.

Preotul înghiți de câteva ori în sec, înainte de a putea răspunde:

– Casa ta, Răduca, o să se prăbușească la pământ, iarna asta... are nevoie de reparații mari și nu e nimeni să le facă. Și nici bani nu sunt, pe nicăieri, acum, după război. Iar Tușa Floarea... da, te iubește mult, dar nu te poate ține. Are copiii ei, și-apoi știi și tu cum s-a întors de pe front nea' Culiță... foarte bolnav... prea curând n-o să poată munci.

– Atunci... atunci... eu o să trebuiască să merg la casa aceea... ?

– La un orfelinat, da. Dar nu te-aș fi lăsat să mergi oriunde. O să mergi în cel mai bun loc din țară: orfelinatul *Maica Milostivirii*, din mănăstirea de peste munți.

